

Kitab Daniél - Nomer Opat Puluh Hiji

Palayanan Nabi Paulus: Nyambungkeun Israil Kuna ka Israil Rohani

Jeff Pippenger

2024-01-05

Rasul Paulus téh jadi tumbu pameungkeut antara Israil baheula jeung Israil rohani, sabab palayananana, ngaranna, kaayaan pribadina, jeung karya kenabianna, sakabéhna nyaksian kana ieu bebeneran. Anjeunna ngawanohkeun dirina minangka anu panghandapna di antara para rasul, sabab anjeunna kungsi nganiaya umat Allah.

Sabab kuring téh anu pangleutikna di antara para rasul, anu teu pantes disebut rasul, ku sabab kuring geus nganiaya jamaah Allah. 1 Korinta 15:19.

Ngaran anu dipaparinkeun ka anjeunna dina waktu pertobatan nyaéta Paul, anu hartina leutik atawa alit, sabab anjeunna anu pangleutikna di antara para rasul. Sanajan kitu, ngaran asalna nyaéta Saul, anu hartina “kapilih”.

Tuluy Ananias ngawalon, “Gusti, sim kuring parantos nguping ti seueur jalmi ngeunaan ieu jelema, sabaraha lobana kajahatan anu parantos dipigawéna ka para suci-Mantenna di Yerusalem. Sareng di dieu anjeunna gaduh kawenangan ti imam-imam kapala pikeun ngabeungkeut sadayana anu nyalukan kana jenengan-Mantenna.” Nanging Gusti ngandika ka anjeunna, “Jalan baé, sabab anjeunna téh wadiah pilihan pikeun Kami, pikeun mawa jenengan-Kami ka payuneun bangsa-bangsa sanés, para raja, sareng urang Israil,” Rasul-rasul 9:13–15.

Saulus téh “hiji wadiah pilihan” pikeun mawa Injil ka bangsa-bangsa sanés Yahudi, tapi anjeunna mimitina kudu dirobah sarta direndahkeun jadi Paulus (leutik), sabab anjeunna engké bakal perelu jadi kuat. Paulus ngartos yén kakuatanana kapanggih dina kaléutikanna, atawa dina kalemahanana.

Sarta supaya kuring ulah kaluhurkeun kaleuleuwihi ku lobana wahyu, ka kuring dipaparinkeun cucuk dina daging, utusan Iblis pikeun nyiksa kuring, supaya kuring ulah kaluhurkeun kaleuleuwihi. Ngeunaan ieu, kuring parantos nyuhunkeun ka Gusti tilu kali, supaya eta undur ti kuring. Tapi Mantenna ngandika ka kuring, “Kurnia Kami cekap pikeun maneh; sabab kakawasaan Kami disampurnakeun dina kalemahan.” Ku sabab eta, kalayan kacida bungahna kuring malah bakal muji dina kalemahan-kalemahan kuring, supaya kakawasaan Kristus maparin panyalindungan ka kuring. Ku sabab kitu kuring narima kalayan suka cita sagala kalemahan, cacad, kakurangan, panganiayaan, jeung kasangsaraan demi Kristus; sabab nalika kuring lemah, harita kuring kuat. 2 Korinta 12:7–10.

Saulus “dipilih”, tetapi supaya anjeunna jadi kuat anjeunna dijadikeun leutik (Paulus). Anjeunna dipilih pikeun mawa Injil ka bangsa-bangsa lain, nanging anjeunna parantos dipilih sabagéan kusabab pangaweruhna kana Perjangjian Heubeul.

Ku sabab kuring nyaho yen anjeun kacida wanohna kana sagala adat jeung perkara-perkara anu aya di antara urang Yahudi; ku sabab eta sim kuring nyuhunkeun sangkan anjeun ngadangu ka

sim kuring kalayan sabar. Cara hirup sim kuring ti mangsa ngora, anu ti mimiti keneh aya di antara bangsa sim kuring sorangan di Yerusalem, dipikanyaho ku sakumna urang Yahudi; maranehna geus nyaho ka sim kuring ti mimiti, upama maranehna daek mere kasaksian, yen nurutkeun golongan anu pangketatna dina agama urang, sim kuring hirup minangka urang Parisi. Rasul-rasul 26:3–5.

Saulus parantos dididik ku Gamaliel, anu dianggap salah sahiji guru Kitab-kitab Perjanjian Lawas anu pangagungna.

Paménta éta dikabulkeun, sarta “Paulus nangtung dina tangga, tuluy méré isarat ku leungeun ka rahayat.” Gerak éta narik panitén maranehna, ari sikepna nimbulkeun rasa hormat. “Jeung sanggeus jadi tiiseun anu kacida gedéna, anjeunna nyarita ka maranehna dina basa Ibrani, pokna, Dulur-dulur lalaki, jeung bapa-bapa, dangukeun ku maraneh pembélaan kuring anu ayeuna ku kuring diucapkeun ka maraneh.” Dina sora kecap-kecap Ibrani anu geus wawuh, “maranehna beuki nyekel tiiseun,” sarta dina kasenyapan umum anjeunna neruskeun: “‘Saéstuna kami ieu saurang urang Yahudi, dilahirkeun di Tarsus, hiji kota di Kilikia, tapi digedékeun di kota ieu di handapeun pangajaran Gamaliel, sarta diajar nurutkeun cara anu sampurna tina hukum karuhun, jeung getol ka Allah, sakumaha maraneh kabéh dina poé ieu.’ Taya saurang ogé anu bisa mungkir kana katerangan rasul éta, sabab kanyataan-kanyataan anu ku anjeunna disebatkeun téh geus kacida dipikawanohna ku loba anu harita kénéh hirup di Yerusalem.” Acts of the Apostles, 408.

Saulus henteu dipilih sacara acak, sarta salah sahiji tujuan husus tina palayanan Paulus nyaéta pikeun ngajembatanan sajarah suci Israél literal jeung sajarah suci Israél rohani. Sajajar jeung kanyataan ieu, anjeunna nyerat kalolobaan Perjangjian Anyar. Hiji pasal tina tulisan-tulisanana nétélakeun dasar pangrojong pikeun kerangka amanat malaikat kahiji, kitu deui pikeun kerangka amanat malaikat katilu. Bagéan ieu mangrupa tugu sajarah dina sajarah Adventisme anu nandaan bédana antara anu wijaksana jeung anu bodo dina awal jeung ahir Adventisme.

Ayeuna kami nyuhunkeun ka aranjeun, dulur-dulur, demi datangna Gusti urang Yesus Kristus, jeung demi kakumpulna urang ka Anjeunna, supaya aranjeun ulah gancang-gancang kaguncang dina pikiran, atawa kagelisahkeun, boh ku roh, boh ku kecap, boh ku surat anu saolah-olah ti kami, saolah-olah poé Kristus geus caket. Ulah aya saurang ogé anu nipu aranjeun ku cara naon waé; sabab poé éta moal datang, iwal lamun murtad geus datang heula, sarta jalma durhaka éta geus dinyatakeun, nyaéta anak kabinasa; anu ngalawan sarta ngangkat dirina leuwih luhur ti sakabéh anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah Allah, linggih di Bait Allah, nembongkeun dirina yén manéhna téh Allah. Naha aranjeun teu inget, yén waktu kuring masih kénéh aya jeung aranjeun, kuring geus nyaritakeun hal-hal ieu ka aranjeun? Jeung ayeuna aranjeun nyaho naon anu nahan, supaya manéhna dinyatakeun dina waktuna. Sabab rusiah kajahatan geus jalan ti ayeuna kénéh; ngan anu ayeuna nahan téh bakal terus nahan, nepi ka manéhna dipiceun ti tengah jalan. Jeung satuluyna éta Si Jahat bakal dinyatakeun, anu ku Gusti bakal dibinasakeun ku napas tina sungut-Na, sarta bakal diruksak ku kacaangan tina datangna-Na; nyaéta manéhna, anu datangna nurutkeun pagawean Iblis kalawan sagala kakawasaan, jeung tanda-tanda, jeung kaajaiban palsu, sarta kalawan sagala tipu daya kajahatan ka jalma-jalma anu keur binasa; sabab maranehna henteu

narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun. Jeung ku sabab éta, Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu pohara kuat, supaya maranéhna percaya kana kabohongan; supaya maranéhna sakabéh dihukum, nyaéta anu henteu percaya kana bebeneran, tapi leuwih resep kana kajahatan. 2 Tesalonika 2:1–12.

Konteks tina petikan ieu nyaéta nimbangkeun iraha Kristus bakal sumping deui pikeun kadua kalina. Paulus ngingetkeun urang Tesalonika yén anjeunna geus kungsi ngajawab éta perkara saméméhna nalika anjeunna nyarios, “Inget maraneh henteu, yén, waktu kuring masih jeung maraneh, kuring geus nyaritakeun ieu perkara-perkara?” Paulus keur usaha nyegah dulur-dulur saiman supaya ulah kasasab dina perkara “kadatangan Gusti urang Yesus Kristus, jeung ku dikumpulkeunna urang babarengan ka Anjeunna.”

Para sajarawan netelakeun yén satengah tina amanat William Miller dumasar kana pangidentifikasianana kana dua rébu tilu ratus taun dina Daniel pasal dalapan, ayat opat welas. Satengah séjén tina amanatna, anu kadang-kadang henteu dipikawanoh, nyaéta pagawéanana dina ngabantah pangajaran-pangajaran palsu ngeunaan Kadatangan Kristus anu Kadua.

Dumasar kana metodologi Jesuit anu palsu, aya (jeung nepi ka ayeuna kénéh aya) hiji ajaran palsu anu kacida kasohorna, anu salawasna ditentang ku William Miller. Éta téh ajaran palsu yén kadatangan Gusti anu kadua didahuluan ku sarébu taun katengtreman anu disebut “temporal millennium”, anu ogé ditentang ku Sister White.

Padamelan Miller ogé keur netepkeun bebeneran ngeunaan datangna Kristus deui sacara literal, sabalikna tina rupa-rupa gagasan palsu ngeunaan milénium anu sumebar dina jamanna. Paulus keur nyarioskeun ngeunaan Kadatangan Kadua dina 2 Tesalonika, ku kituna éta petikan jadi bagian tina pamahaman Miller ngeunaan Kadatangan Kadua anu literal. Ieu pasal téh mangrupa “Kaleresan Ayeuna” pikeun Miller.

Paulus ngécéskeun runtuyan kajadian anu penting anu patalina jeung Kadatangan Nu Kadua, sarta ogé méré alesan logis naha urang Tésalonika teu kudu ngaharepkeun mulangna Gusti dina mangsa hirup maranéhna. Paulus nyebut, “Ayeuna kami nyuhunkeun ka maranéh, dulur-dulur, demi kadatangan Gusti urang Yesus Kristus, jeung demi dikumpulkeunna urang babarengan ka Mantenna.” Kecap “nyuhunkeun” hartina ngainterogasi. Paulus keur nalar unsur-unsur anu patalina jeung Kadatangan Nu Kadua sarta nungtun pamiarsana ngaliwatan hiji rupa interogasi, anu dimaksudkeun pikeun ngahasilkeun analisis kana logikana ku jalma-jalma anu ngadéngéna.

Struktur logikana nyaéta yén saméméh Kristus sumping deui pikeun kadua kalina, kapapaan kudu diidentifikasi sarta maréntah, sarta yén saméméh kapapaan mucunghul dina sajarah kudu aya heula kamurtadan. Kamurtadan éta can kajadian jeung masih bakal datang, ku sabab éta mucunghulna kapapaan leuwih jauh deui sanggeusna. Jadi, kumaha bisa aya nu katipu nepi ka nganggap yén datangna Kristus geus deukeut? Anjeunna ngagunakeun sababaraha lambang ngeunaan kapapaan pikeun netepkeun saha sabenerna éta kakawasaan anu diungkabkeun sanggeus kamurtadan. Anjeunna nyebut kapapaan salaku “jalma dosa,” éta “jalma durhaka,” “anak kabinasaan” jeung “rahasia kajahatan.” Sister White netelakeun yén ieu kabéh téh lambang-lambang anu ngaidéntifikasi kapapaan.

“Tapi saméméh datangna Kristus, kudu lumangsung heula kamajuan-kamajuan anu penting dina dunya agama, sakumaha geus diramalkeun dina nubuatan. Rasul nyatakeun: ‘Ulah geura kaguncang dina pikiran, atawa jadi hariwang, boh ku roh, boh ku ucapan, boh ku surat saolah-olah ti kami, nepi ka nyangka yén poé Kristus geus caket. Ulah aya saurang ogé anu nipu ka maranéh ku cara naon baé: sabab poé éta moal datang, iwal lamun murtad datang heula, sarta manusa dosa éta dinyatakeun, anak kabinasa; anu ngalawan jeung ngangkat dirina leuwih luhur ti sakur anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manehna salaku Allah linggih di Bait Allah, némbongkeun dirina yén manehna téh Allah.’”

“Kecap-kecap Paulus ulah nepi ka salah ditafsirkeun. Ulah diajarkeun saolah-olah anjeunna, ku panyingkapan husus, geus mere peringatan ka urang Tésalonika ngeunaan datangna Kristus anu saharita. Pamadegan kitu bakal nimbulkeun kabingungan dina iman; sabab kuciwa téh mindeng ngabalukarkeun teu percaya. Ku sabab kitu rasul ngingetan dulur-dulur supaya ulah narima pesen nu kitu saolah-olah asalna ti anjeunna, tuluy anjeunna nekenkeun kanyataan yén kakawasaan kapapaan, anu écés pisan geus dipedar ku nabi Daniel, can kénéh bakal mucunghul sarta ngalalakonkeun perang ngalawan umat Allah. Saméméh kakawasaan ieu ngalaksanakeun pagawéanana anu matak maot jeung pinuh ku pitenah, gereja bakal sia-sia lamun ngarep-ngarep datangna Gustina. ‘Naha aranjeun geus poho,’ saur Paulus nanya, ‘yén nalika kuring masih kénéh aya jeung aranjeun, kuring geus nyaritakeun perkara-perkara ieu?’”

“Ngahariwang kacida éta rupa-rupa cocoba anu bakal narajang ka gereja sajati. Malah dina mangsa rasul keur nyerat, ‘rusiah kajahatan’ geus mimiti jalan. Kamajuan-kamajuan anu bakal kajadian engké téh bakal lumangsung ‘nurutan kana padamelan Iblis kalawan sagala kakawasaan jeung tanda-tanda sarta mujijat-mujijat palsu, jeung kalawan sagala tipu daya kajaliman dina maranéhna anu keur binasa.’”

“Pinuh ku kasungguhan anu kacida nyaéta pernyataan rasul ngeunaan jalma-jalma anu nampik narima ‘kanyaah kana bebeneran.’ ‘Ku sabab ieu,’ saur anjeunna ngeunaan sakumna anu ku dihaja nolak amanat-amanat bebeneran, ‘Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu pohara kuat, nepi ka maranéhna percaya kana bohong: supaya maranéhna kabéh meunang hukuman, nyaéta anu henteu percaya kana bebeneran, tapi resep kana kajahatan.’ Manusa henteu bisa kalawan teu meunang balukarna nolak pangéling-pangéling anu ku rahmat dipasihkeun ku Allah ka maranéhna. Ti jalma-jalma anu terus ngeukeuhan nyingkah tina pangéling-pangéling ieu, Allah narik Roh-Na, sarta ngantepkeun maranéhna kana tipu daya anu dipikanyaah ku maranéhna.” Acts of the Apostles, 265, 266.

Sanajan Suster White sacara langsung ngaidentifikasi “jalma dosa,” “nu jahat” éta, “anak kabinasaan,” jeung “misteri kajahatan” tina petikan Paulus, sarta nyebut éta minangka “kakawasaan kapapaan,” anjeunna nyarios leuwih ti éta. Anjeunna netelakeun yén lambang-lambang anu dipaké ku Paulus pikeun ngaidentifikasi paus Roma éta diadegkeun tina kitab Daniel, nalika anjeunna nyatakeun, “Ku sabab éta rasul ngingetan dulur-dulur supaya maranéhna ulah narima pesen saperti kitu saolah-olah datang ti anjeunna, sarta anjeunna teras nekenkeun kanyataan yén kakawasaan kapapaan, anu kacida écésna dipedar ku nabi Daniel, can bakal mucunghul sarta perang ngalawan umat Allah. Nepi ka kakawasaan ieu ngalaksanakeun pagawéanana anu maut jeung ngahujat, garéja bakal sia-sia lamun ngarep-ngarep datangna

Gustina.” Paulus ngadasarkeun éta bagian tina pesen ka urang Tesalonika anu ngidentifikasi kapapaan kana Daniel pasal sabelas, ayat tilu puluh genep.

Jeung raja éta bakal ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan; sarta anjeunna bakal ngagedékeun dirina, jeung ngamulyakeun dirina saluhureun unggal allah, sarta bakal ngucapkeun hal-hal anu matak héran ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka murkana geus kalaksanakeun: sabab anu geus ditangtukeun téh bakal kajadian. Daniel 11:36.

Nalika Paulus ngidentifikasi paus salaku anjeunna “Who opposeth and exalteth himself above all that is called God, or that is worshipped; so that he as God sitteth in the temple of God, shewing himself that he is God,” Paulus keur ngedalkeun deui pedaran nabi Daniel ngeunaan “raja” anu ngalakukeun “according to his will,” sarta ngagungkeun “himself and” ngamulyakeun “himself above every god.” Paus téh raja anu nyarita “marvelous things against the God of gods”, sarta paus téh kakawasaan anu bakal “prosper till the” kahiji “indignation” bakal “be accomplished” dina taun 1798.

Daniel sabelas, ayat tilu puluh genep, téh kacida pentingna pikeun dipikaharti kalawan bener lamun kanaékan pangaweruh dina taun 1989 rék dipikaharti kalawan bener. Ku sabab éta, pangajaran palsu yén raja dina ayat éta nyaéta Perancis, sakumaha diwanohkeun ku Uriah Smith, diasupkeun dina generasi kahiji Adventisme (1863 nepi ka 1888). Smith ngarobah naskah ayat tilu puluh genep tina “raja éta” (anu nyaéta kapausan anu keur dijelaskeun dina ayat-ayat saméméhna) jadi “saurang raja” (raja naon baé), supaya bisa ngalarapkeun ka Perancis ateis sipat-sipat gaya ibadah Roma, tapi éta ngan saukur jadi titik pamiang pikeun ngedalkeun téori karesepna ngeunaan Turki minangka raja kalér dina ayat opat puluh jeung saterusna.

Sétan ti mimiti pisan ngahalangan écésna yén raja dina éta ayat téh nyaéta kapausan, sarta rasul Paulus lah anu nyayagikeun kana kasaksian Daniel hiji saksi kadua pikeun kanyataan ieu. Sadérék White nyayagikeun saksi katilu.

Lain ku Sétan narékahan pikeun nyamarkeun bebeneran yén raja dina éta ayat téh nyaéta paus, tapi ku cara nyasarkeun bebeneran anu aya dina éta ayat, Sétan ogé nyamarkeun harti naon anu dilambangkeun ku “ambek” dina éta ayat. Kapapaan dina éta ayat bakal hasil nepi ka taun 1798 waktu éta narima tatu anu matak paéh. Taun 1798 nyaéta ahir tina dua rébu lima ratus dua puluh taun murka Allah anu dilaksanakeun ka karajaan kalér Israil, dimimitian dina taun 723 SM.

Upami Adventisme geus ngabela sarta mertahankeun “tujuh kali,” dina taun 1863, tangtu bakal ampir mustahil pikeun Uriah Smith bisa lolos tina kabodoan saperti kitu ngeunaan ayat tilu puluh genep, sabab “amarah” éta bakal kahartos minangka ngawakilan amarah Allah nu kahiji salila “tujuh kali,” ku kituna sarua pisan teu aya patalina jeung Perancis. Nambahanana pangaweruh dina taun 1989 dirojong ku Paulus dina éta petikan, sarta ku sabab éta, panggeuing Paulus dina éta petikan ngeunaan jalma-jalma anu henteu narima kanyaah kana bebeneran, tapi narima kasasaran anu kuat, ngalakukeun kitu lantaran maranéhna nolak kana bebeneran-bebeneran anu dipidangkeun ku Paulus dina éta petikan. Salah sahiji bebeneran éta nyaéta idéntifikasi anu leres ngeunaan raja kalér dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima.

Dina éta petikan, sanggeus Paulus ngaidéntifikasi paus Roma, anjeunna ngaidéntifikasi runtuyan kajadian dina ahir dunya anu ngarah ka Kadatangan Kadua Kristus, anu jadi poko éta petikan. Anjeunna nyatakeun, “mangka éta jalma durhaka bakal dinyatakeun.” Éta “jalma durhaka” téh nyaéta paus, “anu ku Gusti bakal dibasmi ku napas tina sungut-Na, sarta bakal ditumpes ku cahaya kamulyaan kadatangan-Na.” Tuluy Paulus nyebut, “Nya éta anjeunna, anu kadatanganna nurutkeun pagawean Iblis kalawan sagala kakawasaan jeung tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban bohong.” Yesus téh nyaéta anu “kadatanganna nurutkeun pagawean Iblis.”

Padamelan mujijat Iblis nyaéta mangsa waktu ti saprak Hukum Minggu anu geura datang, nepi ka Mikael ngadeg sarta mangsa kasempetan manusa dipungkas. Iblis henteu ngalakukeun mujijat naon-naon salila Tujuh Balahi Panungtungan anu dituangkeun ti saprak panutupan mangsa kasempetan nepi ka Kristus sumping deui.

“Kristus ngandika, ‘Ku buah maranéhna maranéh bakal nyaho ka maranéhna.’ Lamun jalma-jalma anu ngaliwatan maranéhna kasembuhan-kasembuhan dilaksanakeun, ku sabab pintonan-pintonan ieu, condong ngahampura kalalaworakeun maranéhna kana hukum Allah sarta terus hirup dina katidaktaatan, sanajan maranéhna boga kakawasaan nepi ka sagala tingkat naon baé, éta henteu hartina yén maranéhna miboga kakawasaan anu agung ti Allah. Sabalikna, éta téh kakawasaan mujijat ti pangabodo anu agung. Anjeunna téh palanggar hukum moral, sarta ngagunakeun unggal cara anu sanggup dikawasa ku anjeunna pikeun ngabutakeun manusa tina sipatna anu sajati. Urang geus dipapatahan yén dina poé-poé panungtungan anjeunna bakal digawe ku tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban palsu. Jeung anjeunna bakal neruskeun kaajaiban-kaajaiban ieu nepi ka panutupan waktu kasempetan, sangkan ku éta anjeunna tiasa nunjuk kana éta sakabéhna minangka bukti yén anjeunna téh malaikat cahaya lain malaikat poék.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

Paulus nétélakeun yén bakal aya murtad anu miheulaan diungkabkeunana kapapaan, sarta yén Kadatangan Kristus anu Kadua bakal kajadian “sanggeus” pagawéan mujijat Iblis. Pagawéan mujijat Iblis dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat, sarta ditungtungan ku datangna panutupan mangsa kasempetan jeung tujuh bala anu panungtungan. Pagawéan mujijat Iblis dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat.

“Ku dekrit nu maksakeun pangadegna kapapaan kalawan ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal sapinuhna miceun dirina tina kabeneran. Nalika Protestanisme bakal ngalegaan leungeunna nyebrang jurang pikeun nyekel leungeun kakawasaan Roma, nalika manéhna bakal ngulinkeun leungeunna ngaliwatan kahéngkérangan pikeun silihgandeng jeung Spiritualisme, nalika, dina pangaruh ieu persatuan tilu rupa, nagara urang bakal nampik unggal asas Konstitusina salaku pamaréntahan Protestan jeung republik, sarta bakal ngayakeun jalan pikeun nyebarkeun kasalahan-kasalahan jeung pangabobodoan kapausan, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun pagawéan Satan anu matak ngareunah pisan, sarta yén tungtung geus deukeut.” Testimonies, jilid 5, 451.

Hukum Minggu mangrupikeun tungtung karajaan kagenep, nyaéta sato galak ti bumi dina Wahyu pasal tilu welas. Sato galak ti bumi mimiti maréntah dina ahir sarébu dua ratus genep puluh taun pamaréntahan kapausan dina taun 1798. Ku kituna, kapausan dinyatakeun dina taun 538, sanajan

padamelanana pikeun nyokot kakawasaan dunya geus aktip nalika Paulus nyerat kecap-kecapna. Saméméh taun 538, bakal aya kamurtadan anu miheulaan dinyatakeunana manusa dosa, anu linggih dina Bait Allah.

Murtadna digambarkeun ku jamaah Pergamos nalika garéja Kristen ngalakukeun kompromi jeung agama kapisir, sakumaha dilambangkeun ku kaisar Konstantinus. Paulus keur nangtukeun tanda-tanda profétis anu kudu kajadian saméméh Kadatangan Kadua Kristus. Sanggeus ngulang deui naon anu saméméhna geus diajarkeunana ka urang Tésalonika, anjeunna tuluy naros naha maranéhna henteu émut yén anjeunna geus kungsi ngajarkeun bebeneran-bebeneran ieu ka maranéhna? Tuluy anjeunna ngingetkeun maranéhna yén maranéhna ogé kudu émut yén anjeunna geus ngajarkeun ka maranéhna yén bakal aya hiji kakawasaan anu “nahan” kapausan, “supaya” kapausan éta “kabuka dina waktuna sorangan?” Kecap “nahan” hartina nyekel atawa ngahalangan. Kecap “nahan” engké dina petikan anu sarua ditarjamahkeun jadi “ayeuna keur nahan.”

Ku kituna éta petikan kacida merenahna dipedar kieu: “Jeung ayeuna maranéh nyaho naon anu nahan kapapaan, supaya kapapaan téa dinyatakeun dina waktuna. Sabab rusiah kajahatan (kapapaan) geus mimiti digawe: ngan anjeunna anu ayeuna nahan kapapaan, baris terus nahan kapapaan nepi ka anjeunna disingkirkeun ti jalanna.” Nalika William Miller ngarti kana petikan ieu dina Thessalonians, anjeunna sadar yén kakawasaan anu nyegah kapapaan naék kana tahta bumi dina taun 538 téh nyaéta Roma kapisir, sarta yén Roma kapisir bakal nahan naékna kakawasaan kapapaan nepi ka Roma kapisir “disingkirkeun ti jalanna.”

“Salila dua belas taun kuring jadi saurang deis, kuring maca sagala rupa sajarah anu bisa kapanggih ku kuring; tapi ayeuna kuring nyaah ka Alkitab. Eta ngajarkeun ngeunaan Isa! Tapi masih kénéh loba bagian tina Alkitab anu poék pikeun kuring. Dina taun 1818 atawa 19, waktu keur ngawangkong jeung saurang sobat anu ku kuring didatangan, sarta anu geus wawuh jeung kungsi ngadéngé omongan kuring nalika kuring jadi deis, manéhna nanya kalawan cara anu rada ngandung harti, ‘Naon pamadegan anjeun ngeunaan ieu téks, jeung éta?’ ngarujuk kana téks-téks baheula anu ku kuring dipungkir nalika jadi deis. Kuring ngarti kana maksudna, tuluy ngawaler—Lamun anjeun méré waktu ka kuring, ku kuring baris dicaritakeun naon hartina. ‘Sabaraha lila waktu anu diperlukeun ku anjeun?’ Kuring teu nyaho, tapi ku kuring baris dicaritakeun, ceuk kuring, sabab kuring teu bisa percaya yén Allah geus maparin wahyu anu teu bisa kaharti. Tuluy kuring mutuskeun pikeun nalungtik Alkitab kuring, yakin yén kuring bisa manggihan naon anu dimaksud ku Roh Suci. Tapi pas kuring geus nyieun éta putusan, datang pikiran ka kuring—‘Upama anjeun manggihan hiji petikan anu teu bisa dipikaharti ku anjeun, naon anu baris anjeun laksanakeun?’ Cara nalungtik Alkitab anu kieu tuluy timbul dina pikiran kuring:—Kuring baris nyokot kecap-kecap tina petikan-petikan saperti kitu, tuluy nyusudkeunana sapanjang Alkitab, sarta ku jalan kitu manggihan hartina. Kuring miboga Konkordansi Cruden, anu ceuk pamadegan kuring panghadéna di saalam dunya; ku kituna éta ku kuring dicokot babarengan jeung Alkitab kuring, tuluy diuk di meja tulis kuring, sarta henteu maca naon-naon deui, iwal saeutik koran, sabab kuring tekad rék nyaho naon maksud Alkitab kuring.

“Kula mimiti ti Kajadian, sarta maca terus lalaunan; jeung nalika dugi ka hiji ayat anu teu tiasa ku abdi kahartos, abdi neangan sapanjang Alkitab pikeun manggihan naon hartina. Sanggeus

abdi ngaliwatan Alkitab ku cara kieu, duh, sakumaha caang tur mulyana bebeneran téh katémbong! Abdi manggihan naon anu parantos ku abdi diwartakeun ka maranéh. Abdi jadi yakin yén tujuh mangsa téh réngsé dina taun 1843. Tuluy abdi dugi ka 2300 poé; éta ngantunkeun abdi kana kacindekan anu sarua; nanging abdi teu boga pamikiran pikeun manggihan iraha Jurusalamet bade sumping, sarta abdi teu tiasa percanten kana éta; tapi cahaya éta nyamber ka abdi kalawan kacida kuatna nepi ka abdi teu nyaho naon anu kudu dipigawé. Ayeuna, saur abdi, abdi kudu maké taji jeung pakéan tunggang; abdi moal maju leuwih gancang batan Alkitab, sarta abdi moal tinggaleun di tukangeunana. Naon waé anu diajarkeun ku Alkitab, éta anu bakal ku abdi dicekel pageuh. Tapi, sanajan kitu, masih aya sawatara ayat anu teu tiasa ku abdi kahartos.”

“Kitu sakitu ngeunaan cara umumna anjeunna nalungtik Alkitab. Dina kasempetan séjén anjeunna ngedalkeun cara anjeunna nangtukeun harti naskah anu ayeuna keur dibahas—nyaéta harti tina ‘anu sapopoé.’ ‘Kuring maca terus,’ saur anjeunna, ‘jeung teu bisa manggihan kasus séjén tempat eta kapanggih, iwal dina kitab Daniel. Tuluy kuring nyokot kecap-kecap anu nangtung patalina jeung eta, nyaéta, “dicabut.” Anjeunna bakal nyabut anu sapopoé, “ti waktu anu sapopoé bakal dicabut,” jst. Kuring maca terus, jeung nyangka moal manggihan caang naon-naon ngeunaan naskah éta; ahirna kuring nepi ka 2 Tesalonika 2:7–8. “Sabab rusiah kajahatan geus mimiti digawe, ngan anjeunna anu ayeuna nahan, bakal nahan, nepi ka anjeunna disingkirkeun tina jalanna, sarta harita anu jahat éta bakal dinyatakeun,” jst. Jeung nalika kuring geus nepi ka eta ayat, aduh, bet kumaha écés jeung mulya éta bebeneran katembong! Eta dia! éta téh ‘anu sapopoé!’ Tah ayeuna, naon maksud Paulus ku “anjeunna anu ayeuna nahan,” atawa ngahalangan? Ku “jalma dosa,” jeung “anu jahat,” anu dimaksud nyaéta Kapapaan. Tah, naon anu ngahalangan sangkan Kapapaan henteu dinyatakeun? Nya, éta téh Kaporisme; tah, ku kituna, ‘anu sapopoé’ kudu hartina Kaporisme.’ William Miller, Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65, 66.

Lamun taya pamahaman yén “nu sapopoe” dina kitab Daniel téh mangrupa lambang paganisme, Miller tangtu bakal kacida héséna pikeun ngamekarkeun kerangka anu dijadikeun dasar pikeun nyusun wangunan nubuatna. “Nu sapopoe” kapanggih lima kali dina kitab Daniel, sarta salawasna dituturkeun ku hiji lambang kapausan. Bukti yén “nu sapopoe” dina kitab Daniel téh paganisme ayana dina surat Paulus ka urang Tesalonika. Salah sahiji pangéling anu pangtegesna dina Pangandika Allah aya di dinya, sabab di dinya Paulus écés nyatakeun yén jalma-jalma anu henteu mikacinta bebeneran bakal dipaparin kasasaran anu kuat. Bebeneran anu ku dihaja diteundeun dina Tesalonika téh nya éta pangidentifikasian patalina paganisme jeung kapausan, sarta nampik bebeneran éta téh ngajamin yén kasasaran anu kuat bakal jadi balukar tina panolakan éta.

Urang baris neraskeun ieu jejer dina artikel salajengna.

Cicing sorangan, sarta héran; gorowok, enya gorowok: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman nu matak mabok. Sabab PANGERAN geus ngucurkeun ka maranéh spirit sare nu kacida jero, sarta geus nutup panon maranéh: nabi-nabi jeung para pamingpin maranéh, nyaéta para paningal, ku Mantenna geus ditutupan. Jeung sagala titingalian geus jadi ka maranéh saperti kecap-kecap tina hiji kitab anu diségél, anu dipasrahkeun ku jalma-jalma ka nu palinter, bari pokna, “Mugi baca ieu”: sarta manéhna

ngawaler, “Abdi teu tiasa; sabab ieu diségél.” Jeung kitab éta dipasrahkeun ka anu teu diajar, bari pokna, “Mugi baca ieu”: sarta manéhna ngawaler, “Abdi teu diajar.” Ku sabab éta PANGERAN ngandika, “Ku lantaran ieu bangsa ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus ngajauh ti Kami, sarta sieunna ka Kami ngan diajarkeun ku parentah manusa: ku sabab éta, tingali, Kami baris neruskeun nyieun padamelan anu matak héran di antara ieu bangsa, enya padamelan anu matak héran jeung kaajaiban: sabab hikmat jalma-jalma wijaksanana bakal binasa, jeung pangarti jalma-jalma calakanana bakal disumputkeun.” Cilaka maranéhna anu satékah polah nyumputkeun rarancangna ti PANGERAN, jeung pagaweanana dilakukeun dina poék, sarta maranéhna nyebut, “Saha nu ningali ka urang? Jeung saha nu nyaho ka urang?” Satemenna ngabalingkeun sagala perkara ku maranéh bakal dianggap saperti taneuh liat dina panangan tukang beling: sabab naha hasil karya bakal nyebut ngeunaan anu nyieunna, “Anjeunna henteu nyieun abdi”? atawa naha anu dibentuk bakal nyebut ngeunaan anu ngabentukna, “Anjeunna henteu boga pangarti”? Yesaya 29:9–16.